

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XIV. Zenonis Henoticum sive Unitivum edictum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ab ipso diffidebant, suscepturnum se in communionem pollicitus est. Nec multo post, cum publica festivitas ageretur Alexandria, & Zenonis Henoticum omnes communi consenserunt, Petrus Proterianos quoque in communionem recepit. Cumque ipse in Ecclesia allocutionem fecisset ad populum, Zenonis quoque allocutionem recitavit, quae sic habet.

CAP. XIV.

*Zenonis Henoticum sive unitivum
editum.*

Imperator Cæsar Flavius Zeno, pius, Victor, triumphator, maximus, semper Augustus, Reverendissimis Episcopis & Clericis ac Monachis & Populis, per Alexandriam & per Aegyptum Libyam ac Pentapolim constitutus. Cum initium & confirmationem, vim & scutum inexpugnabile Imperii nostri esse intelligamus solam rectam ac veram fidem, quam trecenti quidem & octodecim sancti Patres Nicæa congregati, divina inspiratione exposuerunt: Centum vero & quinquaginta itidem sancti Patres Constantinopoli collecti confirmarunt: diu noctuque, omni studio ac diligentia & legibus nostris id agimus, ut ubique locorum sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia, quæ incorrupta atque immortalis est mater sceptrorum nostrorum, per illam quam dixi fidem multiplicetur: utque pii populi, in pace & in ea, quæ circa Deum est concordia perseverantes, unâ cum Deo charissimis Episcopis, & Religiosissimis Clericis, & Archimandritis ac Monachis, acceptas Deo preces offrant pro Imperio nostro. Quamdiu enim magnus Deus & Servator noster Jesus Christus, qui ex sancta Virgine ac Dei genitrici Maria incarnatus & natus est, concinuentem omnium nostrum glorificationem cultumque approbaverit & benigne suscepit, omnes quidem hostes conterentur ac delebuntur: universæ autem gentes nostræ, quæ secundum Deum est, potestati colla submittent: Pax denique, & quæ ex pace proveniunt bona, cœli temperies, frugum ubertas, & quæcunque alia comoda, hominibus donabuntur. Cum ergo irreprehensibilis fides, & nos, & Rempublicam Romanam ita conservet, preces nobis oblatæ sunt à religiosissimis Archimandritis & Eremitis, & aliis reverendis hominibus, qui

τὸν καὶ τὸν αὐτὸν ἐπίστανται τὸν οὐρανὸν μηδὲν περιποιεῖν, πάντων τε τὸν καλύμφρου ἐνωπίον γένεται, δέχεται πέτραν καὶ τὴν περσοῦ ἀπόστολον τὸν μοίραν· καὶ τὰ περιστῶν, πέρι τὸν λεπρὸν συντάξας ἔπειτα τὸν ἀκληπιστὸν, ἀναγνώσας τὸν ζήνων περιστῶν, ἔχεται ὁδόν.

Kap. IV.

τὸ διατίποτε Φίλων.

Aγιοκέρτωρεις τοις Ζήνων, δύστελλοι,
Ἄης, τερπανέχοι, μεγιστοί, δεσμοί,
σοί, αὔγυροί, τοῖς καὶ αἰλεξανδρεῖοι
αἴγυπτοι καὶ λεύκην καὶ πεντάπολιν εὐλα-
στάτοις ἐπικύποις καὶ κληροκοῖς, καὶ μα-
χοῖς καὶ λαοῖς, δέρχων καὶ σύστοιν, δικαιο-
μόντες καὶ ὄπλον ακαλυμάχην τῆς ιμερέως;
εἰδότες βασιλείας την μόνην ὄρθων γῆν
τινα τίσιν, τὴν πνευματικήν της θείας ἐπφοίνειαν;
ἔξειντε μὲν οἱ ἐν νησίᾳ συναθροισθεῖτες τη-
αἷοι παλέες, εἰεῖσαιστεντες τοὺς οὐκινούς.
Ιννε πόλειν διόμοιάς αἵγιοι πατέρες σωματι-
τες, νύκιωστε καὶ τὸν ήμέραν, πάσῃ περι-
χῆτε παραδῆτε καύμομοις κεχερήμενα, πλη-
νεάδες δὲ αὐτῆς την αἰπανταχόσες αγίας γενε-
καθολικούς καὶ δύποσοικούς εἰκαστίαν, τῷ
ἄφθαστον καὶ ἀτελεύτηκον μητέρη τῶν ιμε-
ρέων σκηνήπρων, εἰρήνη τε καὶ τῇ φερετῇ
μονία τὰς εὐτερεῖς λαζάρες διαμένοντας, εἰπεῖ-
δέκτες τὰς υπὲρ τῆς ήμερέως βασιλειακή-
τειας περισφέρειν, σὺν τοῖς θεοφιλεσάτοις
Ἐπικύποις καὶ θεοσεβεσάτοις κληροκοῖς, καὶ
δέχιμανδεῖταις καὶ μονάζοντες μηγα-
λεῖς θεούς, καὶ σωτῆρούς την ποσχεῖσθαι, τοῖς
τῆς αγίας παρεθέντε καὶ θεούκες μαειασαρ-
κωθέντοις καὶ τεχθέντοις, τῷ ἐπουμφυ-
νίας δοξολογίαν τε καὶ λαζρέαν ήμων ἐπι-
νεῦτοι, καὶ ἑτοίμως δέχομένται, τὰ μὲν τοῖς
πολεμίων ἐπιτείσθετοι καὶ ἔξαλειφθοῖσι
θρίη παντεῖς ἢ τὸν ὀπικονιστικούντοντα
τῷ οὐμείρω μὲν θεὸν καρέτες εἰρήνη ἡ, καὶ τὰ
ἐκ ταύτης ἀγαθὰ, ἀέρων τε εὐκεστία, καὶ
καρπῶν εὐφοεία, καὶ τὰ ἀλλα ἢ τὰ λυπη-
λεῦτα τοῖς αἰνθράποις φιλοτιμηθότει. Ε-
τοις δὲ τῆς αμαμήτης πίσεως ήματε τε καὶ τὰ
ρωμαϊκὰ πεισταχόστις περιγυμαῖα, δει-
στεις ήμιν περιεκομιδησαν παρεις θεού-
σιν δέχιμανδριτῶν καὶ ἐρημιῶν, καὶ

Ecclesiastice Historie Lib. III.

345

έτερων αἰδεσίμων αὐθόων, μή δικρύων ικε-
τευόντων, ἵνασιν γέρεας ταῖς ἀγωγάταις ἐκ-
κληπτέσι, συμφθῆναι τε τὰ μέλη τοῖς μέ-
λεσιν, ἀπέρ ό μεσόκαλον. διὸ πλείσιν χρόνων
χωρίσανται πείχθη γενέσιν αἵτινας εἴδοκλή-
ρων τῷ ἐκκληπτέσι συμβαὶ πολεμών, ή πη-
γόντελαι. συμβάντες γέρεις τούς γέρεας αἱα-
εταιπήτες εἶναι. οὗτος ὁ χρόνος εὐθεῖς ἔτεσι
τῆς Γαῖς ἡ τετελήγαγη καὶ τὰς μὲν τὰ λεγεῖ
τῆς πατερίθρεστιας εἰσερχόμενας ἀπελθεῖν, τὰς
ἔτης θέτες κοινωνίας μηδελαχθέσας, τοῦτο
τῷ αὐτερῷ πατερῷ αἰτησάμενον εἰπομέναν
πατερίθρηνας φόνος τε τολμητῶν μυεῖσας, καὶ
ἀμάτων πλήθεα μολυσθῆναι μηδένον τὴν
γῆν, αἰλακούντιὸν τὸν αὔραν. ταῦτας δέ
αὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν μετασκευασθήναι περισσό-
τεροι. διάτοιτο, γνωσκειν ὑμᾶς ἀπερδόσα-
μενοι, ὅτι τετέλητες οὐ δι παιδαρχῶν ἐκκληπτών
τερεγονούμενοι μάθημα, ή ὄργη πίτεως, η
πιῶν πλην. Εἰρημένα ἀγές συμβόλων τῷ τῆ
ἀγίων πατέρων, ὅπερ εἰσεῖσθαι δι μητρονυ-
ψετες νῦν ἀγιοι πατέρες, εἰτε ἐργάκαμεν, εἴτε
χρηματεύομεν εἰτε ἔχοιτας επιτάμεθα εἴτε
κηρυχοῦντες, αἱλότεροιν αὐλονήγερμεθα. τότο γρη-
μονον, ὡς ἔφαμεν, τίνη μελέζαν φεισώσαν
τεθαρρύκαρδρον βασιλείαν καὶ πάντες ἤδη λαοὶ
θρωτηρέων εἰς εἰρήνην φωνόμαλον, αὐ-
τὸν καὶ μόνον αἴσχαλα μελάνοντες βασιλεύονται
ῳ καὶ ἔπικολφθησαν καὶ πάντες οἱ ἀγιοι πατέ-
ρεσιν οὐ τῇ εἰφεσίων συνελθόντες, οἱ καὶ κατε-
λόντες τὸν αἰσεκήν νεσόελον, καὶ τὰς τὰ ἐκείνης
μηδιάτα φερεγένητας. ὃν τια καὶ ἡμεῖς νεσό-
ειον ἀμα δύτυχετ Κανανία τοῖς εἰρημένοις
φερεγέντας, ἀναθεματίζομεν, δεχόμενοι ή
τοις κεφαλαιατείερημένα τοῦτο τῆς ὅστι-
ας μητήρις κυρίλλης γέρομέντης δεχιεπισκόπης
τῆς ἀλεξανδρέων αγίας καβολικῆς ἐκκλη-
σίας. ὁμολογημένορ δὲ τὸν μονογυμνὸν θεόν
ψὺν καὶ θεόν, τὸν κατὰ ἀληθείαν ἐνανθεω-
πισταντα τὸν κύρεον ήμερον ἀπόντεν χεισόν, τὸν
ομορότιον τῷ πατερὶ κατὰ τὴν θεότητα,
καὶ ὁμοζητον ήμεν τὸν αὐλὸν κατὰ τὴν αὐ-
θεωπότητα, κατελθόντα καὶ σαρκωθέν-
τα ἐπι πνεύματος ἀγίας, καὶ μασίας
τῆς παρθένης καὶ θεόπης, ἓντα τυγχάνειν
καὶ γένος. ἐνός γαρ εἶναι φαντρόν, τὰ τε
ζωματα, καὶ τὰ πάθη ἀπέρ εἰκαστιώς
ισθεμενε σαρκί. τὰς γηδιαιρείτας ήσου-

cum lachrymis supplicabant, ut unitas fieret sanctissimis Ecclesiis, & membra membris conjungerentur, quæ boni totius inimicus jamdudum à se invicem disjungere conatus est: sciens scilicet si integrum Ecclesiarum corpus impugnatur, facile esse superandum. Ex hoc enim contigit, ut innumerabilis hominum multitudo, quam tot aënorum spatio temporis longinquitas ex hac luce subtraxit, partim regenerationis lavacro fraudata interierit, partim absque divina communio[n]is perceptione ex hac vita migravet: urque innumeræ cædes perpetratæ sint, & effusi sanguinis copiæ non terra solum, sed etiam aer ipse sit contraminatus. Quæ quidem, quotusquisque est, qui non optaverit in meliore statum commutari. Quapropter scire vos volumus, nec nos, nec eas, quæ ubique sunt, Ecclesiæ, aliud Symbolum aut Mathema, aliamve definitionem fidei aut fidem, præter supra memoratum sanctum Symbolum trecentorum & octodecim sanctorum Patrum, quod à jam dictis centum & quinquaginta sanctis Patribus confirmatum est, habuisse, vel habere, vel habituros esse, nec se re quosquam, qui habeant. Quod si quis habeat, hunc extraneum esse judicamus. Hoc enim symbolo solo, ut jam dictum est, Imperium nostrum servari confidimus. Sed & omnes populi, qui salutarem Baptismum percipiunt, hoc solo accepto symbolo baptizantur. Idem etiam secuti sunt sancti Patres, qui Ephesi conyenerunt, & qui impium Nestorium unâ cum iis, qui e[st]i]us sententiam postea amplexi sunt, deposuerunt. Quem quidem nos simul cum Eutychie, ut pote contraria memoratis Patribus sentientes, anathematizamus, suscipientes etiam duodecim capitula, quæ à sancte memoria Cyrillo, sancte Catholice Alexandrinorum Ecclesie quondam Archiepiscopo, dicta sunt. Confitemur autem unigenitum DEI Filium & Deum, verè hominem factum, Dominum nostrum Jesum Christum, consubstantialem Patti secundum Deitatem, eundemque nobis consubstantialem, quoad humanitatem: Qui descendit & incarnatus est ex Spiritu Sancto de Maria Virgine ac Dei genitrice, unum esse, non duos. Unius enim esse dicimus, tum miracula, tum passiones, quas sponte sua in carne sustinuit. Eos verò, qui dividunt aut confundunt,

Xx

aut phantasiam introducunt, nullatenus fuscipimus. Si quidem vera illa & peccati expers incarnatio ex Dei genitrici, accessionem alterius Filii non effecit. Trinitas enim semper manxit Trinitas, etiam si unus ex Trinitate, Deus scilicet Verbum incarnatus sit. Scientes itaque, sanctas & orthodoxas, que ubique sunt, Ecclesias Dei, & qui illis praesunt Dei amantissimos Episcopos, nostrum denique Imperium, nullum aliud Symbolum aut definitionem fidei præter supra memoratum sanctum Mattheum admisisse vel admittere, absque ulla cunctatione nos adunavimus. Hæc autem scripsimus vobis, non innovantes fidem, sed ut vobis satisfaceremus. Quicunque vero aliter sentit aut sensit, vel nunc vel quandocumque alias, sive Chalcedone, sive in alia qualibet Synodo, eum anathematizamus: præcipue tamen Nestorium & Eutychen, & eos, quidem cum illis sentiunt. Conjugimini igitur matris spirituali Ecclesiæ, ut in ea, una eademque nobiscum divina communione fruamini, juxta memoratam fidei definitionem trecentorum & octodecim sanctorum Patrum, quæ una ac sola est fidei definitio. Sanctissima enim mater nostra Ecclesia, vos tanquam proprios filios expectat, ut amplectatur, & post diuturnum tempus, suavem vocis vestrae concentum audire desiderat. Festinare igitur con-eito curlu. Quod si feceritis, tum Domini & Servatoris ac Dei nostri Iesu Christi benevolentiam vobis conciliabit, tum à nostra Majestate maximam laudem referetis. His perlegetis, Alexandrini omnes sanctæ Catholicae & Apostolicae Ecclesiæ lese adunarunt.

CAP. XV.

Quomodo Joannes Alexandria Episcopus Romam veniens, persuasus Simplicionem ad Zenonem scriberet de iis, que acciderant: & quid Zenos scripsit.

Iohannes vero, cuius supra mentionem fecimus, cum fugisset ex urbe Alexandria, Romam se contulit, & ibi maximas excitavit turbas, afferens quidem se ob Leonis decretorum & Chalcedonensis Synodi defensionem sua sede exturbatum esse; alium vero substitutum, qui iisdem decretis adversaretur. Quibus commotus cum esset Simplicius Episcopus senioris Romæ, & his de rebus ad Zenonem

χειστας, ἢ Φαντασίαν εἰσάγοντας, ἀδελφόμεθα ἐπέπειρες ἢ σιναμαρτῆρας, ληθεῖαν σφραγωσις ἐπ τῆς θεούκης, προσδιοικός τε ποιήσεις. μεμένης γὰρ τελεῖ, ἢ τελεῖ καρκινῶντας. Ενός τῆς τελείας θεούκης εἰδότες δὲ αὐτὸν ἀγαπητόν παντούχος τὴν ορθόδοξοι ἐκκλησίαι, τετελεότεροι ποιοῦνται. μενοὶ θεοφιλέστατοι εἰρέταις, τετελεότεροι βασιλεῖς ἐπέρετοι συμβόλοις ἢ ὄρα πίσεως τοῦτον εἰρημένον αἴγιον μάθημα πέρισσον, ἢ αἱρετοὶ, ἢ πάσα μεν εἰσιν εἰρέταις μηδὲν ἐκδοιλοποιοῦται, δὲ γεγράφαμεν κανιζόντες τοῦτον, αὐλαῖς πληροφορεύοντες. πάντα δὲ τοι πρέπει τι Φεοντοπάντα, ἢ Φεονθάλα, ἢ νομοπόλεις, ἢ τὸν καλχηδόνιον, ἢ οἴα δημόσιον οδόν, αναθεματίζομεν ἐξαιρέτως δὲ τοι εἰσημένης νεούριον, καὶ διτύχη, καὶ τὸν αὐλῶν Φρονθάλας. συνάφειτε τούτην την θαυματικὴν μητέρα την ἐκκλησίαν, την αὐτήν την εἰρημένην ἐν αὐλῇ θείᾳ διπλανοῖς παναγίας καὶ τὸν τοι πρώτην την αἵγιον ταῖσιν ἢ γὰρ ταναγία μήτηρ ίμβρος ἐκκλησία, καὶ γνησίας ὑμᾶς γὰρ απεκδέχειμοι. Καῦτα γὰρ τοιόντες, τηλεῖ τοι δεσπότα καὶ σωτῆρας τοι θεού, ιμβροὶ ιστός χειρός θύμεναιαν τοιόντες εἰστε φελικύτελε, καὶ τασσατηνήσετε τέτων ανεγνωσθείσων, πάντοτε μήρα τάντες οἱ της αἰτεσθεῖσης τηγάνια καθολικῆι καὶ διπολικῆι κλησία.

ΚΕΦ. 15.

Ως ιωάννης ὁ ἀλεξανδρείας καθολικός ἐν ἡρῷ, παῖδες τηλείων φρέσκων ποιεῖ τὴν συμβάντινην γείτναιον.

O Δὲ γειωάννης διαστέρεον ἔμποδης, τηλεῖ αλεξανδρείας πεφύγως, τηλεῖ καταστέγων καταλαμβάνεις βάσιμος. καὶ δεκαρτεῖ, φάσκων ὥστε τὴν λέοντας δογματων καὶ της ἐν καλχηδόνιον συνόδου, τοιόντες συπεπίλακέντα θέργυντες εἰσερχοντες αὐτοπειλατον τέτοις καθεστωτας πρέστε τητοπαραχθέντας σιμπλικίας δὲ της πρεσβύτερος ρώμης Πριγκόπης, καὶ πρέστε βασιλέα ζητῶντας.